

име на монети, които презъ разни времена сж имали разна стойностъ, и т. н. за да не привеждаме редица други имена на предметъ на сдѣлки, като *канѣла, капѣла, фуста, гронъ, матацарія, табла* и т. н. [които сж все отъ италианско — дубровнишки произходъ.

Дубровнишкия флагъ се е развѣвалъ по всички турски морета (Ср. Иречекъ, Пжт. 469), тѣхни колонии, консулства и фактори се срѣщали въ всички по-голѣми градове на изтокъ. Дубровникъ по тия времена се обърналъ на „Славянска Атина“, но страшното земетресение въ 1667 г. отнема неговото могъщество и слава. Дубровнишки колонии е имало въ Русе, Силистра, особно въ устията на Дунава (главно въ Бабадагъ), въ Варна, Шуменъ, Добричъ, Провадия, Търново и т. н. Въ списъка на колонии (гл. *Relazione dello stato della religione nelle parti dell'Europa et.*, ed. Banduri, Paris, II, 1711, 99—106) Сливенъ не се споменува, вѣроятно подразбиранъ въ района на дубровнишката колония въ Одринъ, гдето се стигали търговци отъ Венеция, Полша, Русия и т. н. за да купуватъ боядисанъ сафтянъ, кожи, ковѣйори, ножове, сукна, медъ, калай и др. Тукъ не става дума, освенъ за панаиръ въ Одринъ, гдето сж се носѣли производства и отъ Сливенъ, особно *аби, медъ, коприна, розово масло, оржѣция* и т. н., както ще се види по-нататъкъ. Панаиря въ Одринъ по-късно се е премѣстилъ въ срѣдищния кжтъ *Узунджово*, по срѣдата на раздвижения и редовенъ пжтъ Бѣлградъ—Нишъ—София, Пловдивъ—Одринъ — Цариградъ.

Тия бележки, при липсата на подобни, засѣгащи по-рано отъ робството, биха значително ни уяснили положението на нашия край въ икономично отношениз преди падането на България подъ турцитѣ. Преди всичко Сливенъ, споменуванъ за единъ отъ първостепеннитѣ градове на последното българско царство, е разполагалъ съ *свободно градско население*, имащо поземна собственостъ и други имуществва, каквото не се срѣщало въ селата, гдето населението е било прикрепено къмъ земята на своитѣ господари-боляри (пàрици, отроци и т. н.)

Мѣстнитѣ манастири, отъ следитѣ на които четири явно личатъ, образуващи единъ завиденъ за времето си пазаръ на размѣна и дребна търговия (още отъ врѣмето на Асѣна II.) Всѣки манастиръ си е ималъ годишния празникъ, по случай на който въ Плѣвенъ сж се стичали не само поклонници отъ цѣлата околностъ, но и търговци и занаятчи. Който е запомнилъ манастирскитѣ събори отпрѣди 15 години, съ управляващитѣ въ тѣхъ сдѣлки на разни продавачи, изложители на стоки и т. н., ще си състави още по-ясно понятие за економичната стойностъ на тия сборове презъ срѣдновековното бъл-